

อ ยู่ ไ ก ล
ก็ เ ห มี อ น ไ ก ล

พระพุทธเจ้าเป็นอจินไตย
พระธรรมของพระพุทธเจ้า ก็เป็นอจินไตย
วิบากของบุคคลผู้เลื่อมใสในพระพุทธเจ้า
และพระธรรมของพระพุทธเจ้า
ซึ่งเป็นอจินไตย ก็เป็นอจินไตย

อยู่ใกล้ก็เหมือนใกล้

๑๖๒

“ธรรมกาย คือตถาคต” ตถาคตเป็นชื่อของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า การที่เราระลึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้สมบูรณ์พร้อมด้วยคุณความดีทั้งหลาย จะทำให้ใจเราผูกพันกับพระพุทธรองค์ใจจะผ่องใส ถ้านึกถึงท่านทุกวัน จะทำให้ดวงจิตบริสุทธิ์ขึ้นทุกวัน ดวงจิตจะถูกเปลี่ยนแปลงให้บริสุทธิ์ขึ้นทุกวัน ยิ่งสะอาดบริสุทธิ์ใจยิ่งมีอานุภาพ ความบริสุทธิ์เป็นทางมาแห่งมหากุศล ใจจะบริสุทธิ์ได้ ต้องหยุดนิ่ง เพราะฉะนั้นการทำภาวนาจึงเป็นการชำระใจให้บริสุทธิ์ได้ดีที่สุด

มีธรรมภาสิตที่ปรากฏใน ขุททกนิกาย อปทาน ว่า

“เอว อจินฺตียา พุทฺธา พุทฺธมฺมา อจินฺตียา
อจินฺตียสฺส ปสนฺนํ วิปาโก โททยจินฺตโย

พระพุทธรเจ้าเป็นอจินไตย พระธรรมของพระพุทธรเจ้าก็เป็นอจินไตย วิบากของบุคคลผู้เลื่อมใสในพระพุทธรเจ้า และพระธรรมของพระพุทธรเจ้า ซึ่งเป็นอจินไตย ก็เป็นอจินไตย”

พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ตรัสรู้แล้วเองโดยชอบ ทรงสมบูรณ์พร้อมด้วยวิชา และจรณะ เป็นผู้เสด็จไปดีแล้วในทุกหนทุกแห่ง ทรงมีพระทัยยินดีในพระนิพพาน ทรงรู้แจ้งแทงตลอดในสรรพสิ่งทั้งหลาย แม้พระองค์จะพรรณนาพระคุณของ

อยู่ไกลก็เหมือนใกล้

๑๖๓

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยตนเอง จนกาลเวลาผ่านไปนับอสงไขย ก็ยังมีอาจจะพรรณนาได้หมด

เนื่องจากพระพุทธเจ้าเป็นอจินไตย พระธรรมที่พระองค์ทรงแสดงก็เป็นอจินไตย ผู้ฟังธรรมแล้วปฏิบัติตามย่อมได้รับผลเป็นอจินไตย ผลบุญที่เกิดขึ้นย่อมมีอานิสงส์เป็นอจินไตย คำว่า “อจินไตย” หมายความว่า สิ่งที่ไม่ควรคิด เพราะเป็นสิ่งที่ละเอียดลึกซึ้งเกินกว่าวิสัยของปุถุชนจะคิดเองได้ คือไม่สามารถจะคำนวณนับได้ว่าบุญที่เกิดขึ้นมีประมาณเท่าใด ดังนั้นความรู้ในพระพุทธศาสนาจึงไม่ใช่ของตื้นๆ เป็นธรรมที่ละเอียดลึกซึ้ง มีความลุ่มลึกเกินกว่าวิสัยของปุถุชนจะวินิจฉัย แต่อยู่ในขอบข่ายญาณทัสสนะของธรรมกายเท่านั้น

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสั่งสมบารมีมา ๒๐ อสงไขยแสนมหากัป ตลอดระยะเวลาที่เป็นพระโพธิสัตว์ ท่านได้ทุ่มเทชีวิตจิตใจสร้างบารมีโดยไม่หวาดหวั่นต่ออุปสรรคใดๆ เป็นผู้ปัญญาเลิศกว่าใครๆ ในอนันตจักรวาล ทรงใช้สติปัญญาความสามารถทุกอย่าง บำเพ็ญมหากุศลด้วยความชาญฉลาด เมื่อบารมีเต็มเปี่ยม ก็ได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า

ผู้ที่มีใจระลึกถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แม้อยู่ห่างไกล

อยู่ไกลก็เหมือนใกล้

๑๖๔

จากพระองค์เพียงใดก็ตาม ก็เสมือนอยู่ใกล้ *ตั้งเรื่องของนาง “จุฬสุภักทา” ลูกสาวของท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี นางเป็นผู้มีความเลื่อมใสยิ่งในพระรัตนตรัย ต่อมานางมีครอบครัวจึงต้องไปอยู่กับสามีที่เมืองสาเกตแต่ตระกูลของสามีนับถือพวกชีเปลือย เพราะเข้าใจผิดว่าพวกชีเปลือยเป็นพระอรหันต์

วันหนึ่ง พ่อสามีของนางได้เชิญพวกชีเปลือย ๕๐๐ คน มารับภัตตาหารที่บ้าน ตามปกติท่านเศรษฐีเป็นผู้ใญ่บุญอยู่แล้ว เพียงแต่ไปเลื่อมใสในนักบวชนอกพระพุทธศาสนาด้วยเข้าใจว่าเป็นพระอรหันต์ เมื่อพวกชีเปลือยมาบ้านแล้ว ท่านเศรษฐีจึงส่งคนให้ไปเชิญลูกสะใภ้มาถวายอาหารแก่พวกชีเปลือยทั้ง ๕๐๐ คน

เมื่อนางมาถึง เห็นชีเปลือยผู้ไม่มีความละอาย แสดงอาการไม่สำรวม นางรู้ทันทีว่าบุคคลเหล่านี้ไม่ใช่พระอรหันต์ จึงพูดกับพ่อสามีว่า “คุณพ่อ นี่ไม่ใช่สมณะ ไม่ใช่พระอรหันต์ แต่เป็นชีเปลือยที่ไม่มีคุณวิเศษอะไร ภายในยังรกไปด้วยกิเลสอยู่เลย” ว่าแล้วนางก็เดินกลับเข้าไปในห้องพักอย่างสงบ

พวกชีเปลือยฟังดังนั้นก็รู้สึกโกรธ ต่างพากันด่าว่าท่านเศรษฐีว่า “พาลูกสะใภ้ตัวกาลกิณีเข้ามาในบ้าน หลงอื่นในโลก

อยู่ใกล้ก็เหมือนใกล้

๑๖๕

นี้มีมากมาย ทำไมไม่เลือกลูกสะใภ้ดีๆ เอาหญิงอัปมงคลคนนี้เป็นลูกสะใภ้ทำไม” แล้วซีเปลี่ยทั้งหมดก็ลูกออกจากบ้านท่าน เศรษฐีไปด้วยความไม่พอใจ

ส่วนเศรษฐีก็เสียความรู้สึกอยู่เหมือนกัน แต่ไม่ถึงกับโกรธเคืองลูกสะใภ้ เพราะท่านมีพื้นฐานใจดี จึงเข้าไปถามลูกสะใภ้ว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมลูกจึงพูดเช่นนั้นกับพระอรหันต์ล่ะ” นางตอบว่า “คุณพ่อ ธรรมดาของพระอรหันต์ ท่านไม่ประพฤติเช่นนี้ปกติของสมณะผู้หมดกิเลสแล้ว ท่านไม่เป็นอย่างนี้หรอก”

เศรษฐีถามต่อว่า “แล้วสมณะของลูกเป็นอย่างไรละ ท่านมีความประพฤติอย่างไร ลองบอกให้พ่อฟังซิ” นางตอบว่า “ท่านเป็นผู้สำรวมอินทรีย์มีใจสงบ เป็นผู้ตั้งอยู่ในธรรมอันบริสุทธิ์ มีจักขุทอดลง พูดพอประมาณ เป็นผู้ยินดีในวิเวก มีพระนิพพานเป็นอารมณ์ สมณะของลูกเป็นอย่างนี้ค่ะ”

เศรษฐีฟังลูกสะใภ้พรรณนาคุณของสมณะในพระพุทธรศาสนา บังเกิดความเลื่อมใส ปรารถนาจะถวายทานในวันรุ่งขึ้น จึงขอร้องลูกสะใภ้ว่า “ถ้าเช่นนั้น พ่ออยากจะทำบุญกับสมณะของลูก พรุ่งนี้ขอให้ลูกนิมนต์สมณะเหล่านั้น มาที่บ้านเราด้วยเถิด”

เย็นวันนั้น นางได้ถือพานดอกไม้ขึ้นไปชั้นบนสุดของปราสาท และระลึกถึงคุณของพระรัตนตรัย สอดส่องใจไปยัง

๑๖๖

พระผู้มีพระภาคเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลาย แล้วโยนดอกไม้ ๘ กำ ขึ้นไปกลางอากาศ พร้อมกับอธิษฐานจิตว่า “วันพรุ่งนี้ ขอพระพุทธรองค์พร้อมด้วยภิกษุสงฆ์ ๕๐๐ รูป ได้โปรดมารับภัตตาหารที่บ้านของข้าพระองค์ด้วยเถิด”

ด้วยพุทธานุภาพและด้วยความเลื่อมใสมั่นคงในพระรัตนตรัย ดอกไม้นั้นได้ลอยไปอยู่เบื้องบนของพระทศพลลักษณะคล้ายพุดานดอกไม้ทิพย์ พระบรมศาสดาซึ่งประทับอยู่วัดพระเชตุวัน เมืองสาวัตถี ทรงทราบทันทีว่า นางจุฬาลุกัฏาได้นิมนต์พระองค์ในวันรุ่งขึ้นที่บ้านของพ่อสามีในเมืองสาเกต

ขณะเดียวกันนั่นเอง ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้มาที่วัดพระเชตุวันเพื่อนิมนต์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธรองค์จึงตรัสกับอนาถบิณฑิกเศรษฐีว่า “วันพรุ่งนี้จะต้องไปฉันภัตตาหารที่บ้านนางจุฬาลุกัฏา” ท่านเศรษฐีสงสัยว่า ตอนนี้อยู่สาวได้ย้ายไปอยู่เมืองสาเกตแล้ว เมืองสาเกตกับเมืองสาวัตถีห่างกันกว่าร้อยโยชน์ ตนยังไม่เห็นมีใครมานิมนต์พระองค์ ทำไมพระพุทธรองค์จึงตรัสว่า ได้รับนิมนต์แล้ว

เพื่อคลายความสงสัย พระบรมศาสดาจึงตรัสขึ้นว่า “ถูกแล้วท่านเศรษฐีอุบาลิกาผู้เป็นสัตบุรุษแม้อยู่ใกล้ถึงร้อยโยชน์ พันโยชน์ ก็ย่อมปรากฏต่อเรา เหมือนภูเขาคิมพานต์ที่ตั้งอยู่

อยู่ไกลก็เหมือนใกล้

๑๖๗

ข้างหน้า” แล้วตรัสพระคาถาว่า

“เหล่าลัตบุรุษปรากฏชัดในที่ไกล เหมือนหิมวันตบรรพต
ส่วนเหล่าลัตบุรุษ อยู่ที่นี่เองก็ไม่มีใครเห็น เหมือนลูกศรที่ยิง
ไปเวลากลางคืน”

พระศาสดาทรงรับสั่งให้พระอานนท์ ไปนิมนต์พระภิกษุ
ผู้ได้อภิญญา ๖ เท่านั้น เพื่อไปฉันภัตตาหารที่เมืองสาเกตใน
วันรุ่งขึ้น

คือนั่นเอง นางจุฬาลงกาทาเกิดวิตกขึ้นว่า ธรรมดาพระ-
สัณณาสสัมพุทเธเจ้าทั้งหลาย ย่อมมีกรณียากมาก เราจะทราบ
แน่ชัดได้อย่างไร ว่าพระพุทธรองค์จะเสด็จมาในวันพรุ่งนี้ ขณะนั้น
ทำวเสสวัฒนมหाराชทรงรู้ถึงความวิตกของนาง และทรงรู้
เรื่องการรับอาราธนาของพระสัณณาสสัมพุทเธเจ้าแล้ว จึงมาบอก
นางว่า “แม่นาง จงอย่าได้วิตกไปเลย พระผู้มีพระภาคเจ้า
กับภิกษุสงฆ์ ทรงรับการนิมนต์ของเธอแล้ว” กล่าวจบก็หายตัว
ไปทันที นางได้ยินดังนั้น ก็มีใจร่าเริงยินดีมาก จึงรีบให้พวกพ้อง
บริวาร ช่วยกันตระเตรียมภัตตาหารในวันรุ่งขึ้นด้วยความปิติ
โสมนัส

ยามผู้มีบุญตั้งใจจะทำความดี แม้ทำวสัถกเทวราชก็
มีอาจะอยู่หนึ่งเฉยได้ ทรงเรียกวิสสุกรรมเทพบุตรมา แล้วรับสั่งว่า

อยู่ใกล้ก็เหมือนใกล้

๑๖๘

“พระบรมศาสดาและพระสาวก ๕๐๐ รูป จะเสด็จไปยังเรือนของนางจุฬาลงกัฏฐา ท่านจงรีบไปเนรมิตมณฑปสำหรับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระสาวกทั้งหลายเถิด”

วันรุ่งขึ้น พระบรมศาสดาร่วมด้วยเหล่าภิกษุผู้ทรงอภิญญาจำนวน ๕๐๐ รูป ได้เหาะไปยังเมืองสาเกต เพียงชั่วเวลาแค่ลัดนิ้วมือเดียวก็ถึงบ้านของนางแล้ว นางและพ่อสามีพร้อมด้วยบริวาร ได้ช่วยกันถวายทานแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และเหล่าพระสงฆ์สาวกด้วยความปีติปราโมทย์เป็นอย่างยิ่ง เมื่อพระบรมศาสดาทำภารกิจเสร็จแล้ว ทรงแสดงธรรมโปรดท่านเศรษฐีและบริวาร จนได้บรรลุเป็นพระโสดาบัน ท่านเศรษฐีได้ถวายอุทยานของตนให้เป็นวัดมีชื่อว่า “กาฬการาม” เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาสืบไป

เราจะเห็นได้ว่า บุคคลผู้ประพาศธรรมมีใจระลึกถึงพระรัตนตรียอยู่ตลอดเวลา มีพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ ย่อมมีกระแสใจเชื่อมโยงกับพระพุทธรองค์ แม้จะอยู่ใกล้กันเพียงใดก็เหมือนอยู่ใกล้ ระยะทางไม่ใช่อุปสรรคสำหรับการสร้างความดี เพราะฉะนั้น ถ้าใจของเราไม่คลาดเคลื่อนจากศูนย์กลางกายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระธรรมกาย ย่อมได้ชื่อว่า เป็นผู้ไม่ห่างไกลจากพระพุทธรองค์ เสมือนหนึ่งได้อยู่ใกล้ชิดท่านตลอดเวลา

อยู่ใกล้ก็เหมือนใกล้

๑๖๕

ดังนั้น เราควรจะระลึกถึงท่านไว้ในใจเสมอ เพื่อเป็นแบบอย่างในการสร้างบารมี เหมือนอย่างนางจุฬาลงกาทาที่นึกถึงพระพุทธองค์อยู่ตลอดเวลา และยังได้เป็นกัลยาณมิตรให้แก่พ่อของสามี แนะนำในสิ่งที่ถูกต้อง ซึ่งถ้าหากมีความเข้าใจไม่ถูกต้องในเรื่องความเชื่อแล้ว อาจจะทำให้มีความเห็นผิดได้ เพราะฉะนั้นเราต้องเข้มแข็งในการทำหน้าที่กัลยาณมิตร เพราะกัลยาณมิตร คือแสงสว่างของโลกนั่นเอง

